

paa gamle Kongevei, kan ikke siges at boe paa Landet, den, som bygger paa gamle Kongevei, kan ikke siges at bygge paa Landet; gamle Kongevei kan ikke længere betegnes som „Landet“, og selvfølgelig bør heller ikke de gamle „Landesrechte“ vedblive at gjælde der.

Sluttelig skal jeg tillade mig at anmode den høitærede Justitsminister om at sørge for, at Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Befæstning snarest muligt maa blive afgjort. Saalænge Bygningsvæsenet ligger under Justitsministeren, forekommer det mig, at han har overmaade stor Opfordring til uafslædig, ja daglig at anmode Krigsbestyrelsen om at faae dette Spørgsmaal afgjort. Det kunde maaffee synes at være for meget forlangt, men naar 100,000 Menneskers Eiendom, Sundhed og Liv tildeels er afhængig af dette Spørgsmaals Afgjørelse, saa troer jeg, at Justitsministeren uafslædig bør paaminde Krigsbestyrelsen om at faae en saa vigtig Sag hurtigt afgjort.

Ravfer: Den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgkreds (Grundtvig) betegnede nærværende Lov blandt Andet som en Bennevoldsløve, og han meente at begrunde denne Benævnelse derpaa, at der i Loven findes saa detaillerede Bestemmelser, at man ikke alene ikke havde Frihed til at vælge Muurstene saa tykke, som man vilde, men at man ogsaa var indskrænket til en vis bestemt Længde for dem. Jeg troer at gjøre Ret i at paavise det Urigtige heri, fordi det er en af de mange Misforstaaelser, som denne Lov har været udsat for, hvilket hidrører fra, at man ikke har læst Paragrapherne rigtigt. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der slet ikke er nogen som helst Indskrænkning med Hensyn til, hvilke Muursteen man maa mure med, men idet der er nævnt i Loven, hvilke Muurtykkelser man skal benytte under de forskjellige Forhold, saa

har man naturligtviis ogsaa maattet angive, hvilken Muursteens-Størrelse man tænkte sig i Forbindelse hermed, og man er derfor gaaet ud fra, at en Muursteen var saa og saa lang, og som Folge deraf havde den og den Bredde, da Bredden altid er det Halve af Længden. Det vilde aabenbart have været en Urimelighed, om en saadan Bestemmelse ikke havde været optaget; men det staaer naturligtviis Enhver frit for, enten han vil bruge mere eller mindre lange eller tykke Muursteen, naar han kun iøvrigt fyldestgjør Lovens Fordringer med Hensyn til Muurværkets Tykkelse. Den ærede Rigsdagsmand har fremdeles søgt at begrunde denne sin Benævnelse af Loven derpaa, at den indeholder en udstrakt Dispensationsret; jeg skal i den Anledning bemærke, at paa forskjellige Stadier af denne Lovs Behandling har man anset det for ønskeligt at undvære denne Dispensationsret, men det har stadigt viist sig, at det ikke lader sig gjøre. Den ærede Rigsdagsmand har anset over, at Loven i sin nærværende Skikkelse endogsaa tæller 105 Paragrapher; men hvis den skulde gives i en saadan Udferlighed, at Dispensation fra de forskjellige Bestemmelser ikke længer var fornøden, saa vilde den vistnok have talt et langt større Antal Paragrapher og vilde saaledes heller ikke have kunnet tilfredsstille den ærede Rigsdagsmand. Jeg synes, at det er saa klart, at det ikke trænger til noget Beviis, at en Lov af en Bestaaenhed som denne, ikke kan foreskrive Regler for de enkelte concrete Tilfælde, men at der maa være Spillerum, indenfor hvilke vedkommende Embedsmand i paakommende Tilfælde kan bevæge sig, og paa den anden Side troer jeg, at det maa indrømmes, at de Grændser, der ere afsatte for denne Myndighed, ikke ere uheldigt valgte.